VIAŢĂ LA PĂSTRARE

JACK SKILLINGSTEAD

Traducere din limba engleză
ADRIANA MOȘOIU

Scriitor din noul val, JACK SKILLINGSTEAD lucrează în industria aerospațială și trăiește alături de familie lângă Seattle, Washington. Prima sa povestire, „Dead Worlds“ (prezentă și în Antologiile Dozois nr. 21), a apărut în 2003, în *Asimov's Science Fiction,* și de atunci Skillingstead a devenit unul de-al casei, cu mai mult de douăsprezece apariții în ultimii ani, pe lângă povestirile din *On Spec* și din alte reviste. A publicat culegerea de povestiri *Are You There and Other Stories* și lucrează la mai multe romane.

În povestirea plină de melancolie care urmează, autorul demonstrează că, în momentul în care mai ai la dispoziție doar *o singură* zi, atunci trebuie să fie una *bună*.

Vântul lovi nava. Kylie rezistă tentației de a se împotrivi comenzilor. Lăsând ușor mâna pe joystick, viră spre fumul verde din Seattle, trecând deasupra unui nor înalt, în care scânteiau jerbe electrice. Câmpul de Conservare se întindea jumătate de kilometru peste golful Elliot, dar nu cuprindea insulele Blake și Vashon și nici vreunul dintre terenurile distruse.

Căzu pe punte. Ploaia acidă și vântul biciuiau nava. Câmpul de Conservare părea un zid imens de peltea verde.

Pătrunse înăuntru, și schimbarea subită de lumină o orbi. Kylie polariză mica deschidere, lansând în același timp paletele de frânare, și coborî brusc pentru a explora suprafața golfului.

Linia orizontului și cea a țărmului erau exact așa cum apăreau în fotografiile și filmele vechi. Calculând după unghiul în care se afla soarele, estimă că va ajunge spre sfârșitul dimineții. Nu era rău. Reduse viteza și se înclină ușor înainte. Nava pătrunse în apă. Se făcu întuneric. Curăță mica deschidere. Câteva bule plutiră pe plexiglasul gros, ca un șirag de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele prestabilite, lăsă la conducere pilotul automat. În câteva minute, nava ajunse lângă un debarcader părăsit. Kylie deschise tancul de balast și nava se ridică la suprafață, balansându-se. Văzu o scară și se repezi spre ea.

Transpira în hainele sale. Jeanși, tenişi negri, cămașă kaki, hanorac de ploaie. America urbană de la începutul secolului douăzeci și unu: șic tipic zonei Seattle.

Opri motoarele, împinse scaunul în spate și deschise trapa. Aerul era pătrunzător și curat, cu iz de apă sărată. Răcoarea toamnei în Pacificul de Nord-Vest. Apa clipocea printre piloni.

Se cățără pe treptele înnegrite ale scării, murdărite de pescăruși.

Și rămase încremenită în fața orașului neatins, a cerului senin. Simțea miile de ființe umane vii, le simțea vitalitatea ca o vibrație electrică în sângele său. Kylie avea nouăsprezece ani și nu mai prinsese o asemenea zi. Așa fusese înainte de sfârșitul lumii. Își reaminti că venise în acest oraș pentru a-l distruge.

Scoase o telecomandă din buzunar și o îndreptă spre navă. Trapa se închise alunecând și vehiculul se făcu nevăzut. Puse telecomanda la loc. Mâna îi alunecă spre un alt buzunar închis cu fermoar și simți conturul sferei cu explozibil. Inima îi bătea nebunește. *Iată-mă*, își spuse ea în gând.

Merse de-a lungul țărmului, cu simțurile încordate la maximum. Mulțimea de oameni o copleșea. Lumea se sfârșise

într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie 2004. În raza sa vizuală se aflau acum mai multe ființe umane vii decât văzuse în toată viața ei.

Din buzunarul hainei scoase dispozitivul de localizare și îi deschise capacul. Semăna cu un telefon mobil din acea vreme. Dispozitivul înregistră imediat un semnal puternic. Rămasă în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectorizante, ale orașului și lăsă oamenii să treacă pe lângă ea, atât de mulți oameni care se plimbau, mergeau cu skate-urile, alergau, cupluri și familii și oameni singuri, care curgeau în ambele sensuri, și pescăruși pluteau deasupra lor, cai înhămați la trăsuri așteptau pe margine (atât de *multă* viață), și miresmele și aromele pline de viață, și sutele de mașini și zgomotul pătrunzător făcut de oameni și gălăgia, toate fără încetare și...

– Te simți bine?

Se sperie. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, o privea de sus. Haina era din *piele*. Îi simțea mirosul.

– Scuze, spuse el. Păreai oarecum confuză.

Kylie se întoarse și păși pe stradă, după semnal, misiunea ei. Mașinile claxonară, ea se smuci și scăpă localizatorul. Acesta alunecă pe lângă bordură, în apropierea unuia din caii înhămați la trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul, care tropăi și lovi dispozitivul cu copita. *Nu!* Era imposibil să se apropie. Animalul își scutură capul mare, fornăind, birjarul țipă la ea, Kylie, înnebunită, se întindea spre dispozitivul său.

– Hei, fii atentă!

Era bărbatul cu haina din piele. O trase înapoi, după care se repezi el însuși să recupereze dispozitivul. Îl cercetă o clipă, încruntându-se. Kylie i-l smulse din mână. Ecranul se spărsese și nu mai afișa nimic. Îl scutură, lovi tastatura. Nimic.

– Îmi pare foarte rău, spuse bărbatul.

Nu-l luă în seamă.

– Cred că e vina mea, spuse el.

Kylie ridică privirea.

– Nu ai nici cea mai mică idee, *nici cea mai mică idee* cât este de rău.

Bărbatul tresări.

– Nu am nici măcar unelte, spuse ea, dar nu vorbea cu el.

– Dă-mi voie...

Kylie se îndepărtă, de data aceasta nu mai mergea pe stradă, ţinând în mână dispozitivul inutil. Nu se pricepea la tehnică. Pilotarea navei şi instalarea explozibililor erau singurele cunoştinţe tehnice pe care le avea. Aşa că se impunea un plan B, dar întrucât planul B nu exista, nu-i rămânea decât planul Zero. Fără localizator, nu putea găsi Miezul Eternităţii. Un cal! Iisuse.

– *Rahat.*

Se aşeză pe o băncuţă din piatră, lângă o cascadă decorativă care curgea şi strălucea ca o folie din plastic. Degeaba îşi bătea capul, nu putea formula un plan B acceptabil.

O umbră îi acoperi picioarele. Îşi ridică privirea, mijind ochii în soare.

– Bună.

– Ce vrei? îi spuse bărbatului înalt cu haina de piele.

– M-am gândit că poate o îngheţată te-ar mai înveseli.

– Poftim?

– Îngheţată, spuse el. Nu ştii cum se spune, „eu îngheţ, tu îngheţi, toată lumea-i îngheţată“?

Se holbă la el. Avea pielea palidă, sprâncenele păreau trasate cu cărbunele şi pe nas avea o mică cicatrice albă. Ţinea două conuri, câte unul în fiecare mână, umplute cu îngheţată roz. Observase că lumea umbla cu nişte chestii din astea, văzuse semnul.

– Bănuiesc că nu-ţi place îngheţata de căpşuni, spuse el.

– N-am mâncat niciodată.

– Da, cum să nu.

– Bine, am mințit. Acum pleacă. Trebuie să mă gândesc.

Bărbatul întinse mâna stângă.

– Merită să încerci, măcar o dată. Chiar și într-o zi răcoroasă.

Kylie aflase de înghețată. Oamenii din filmele vechi mâncau așa ceva. Îi făcea fericiți.

Luă conul.

– Ascultă, pot să stau jos o secundă? rosti bărbatul.

Îl ignoră, răsucind conul în mână ca pe un obiect misterios. Bărbatul se așeză oricum.

– Numele meu este Toby, spuse el.

– Chiar e roz, spuse Kylie.

– Mda. Și adăugă, după un minut: Trebuie să o lingi.

Se uită la el.

– Așa, spuse el, lingându-și înghețata.

– *Știu*, spuse ea. Nu sunt incultă. Kylie își linse înghețata. *Iisuse!* I se învioră tot corpul. Este...

– Ce?

– Este minunat, spuse ea.

– Chiar nu ai mai mâncat niciodată înghețată?

Kylie scutură din cap, lingându-și înghețata în continuare, devorând-o pe jumătate în câteva clipe.

– Asta-i prea de tot, zise Toby. Cum te cheamă? Vrei un șervețel? Arătă spre bărbia ei.

– Kylie mă cheamă, spuse ea, luând șervețelul și ștergându-și bărbia și buzele. Simți dintr-odată că nu mai vrea înghețată. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de consistent. În lumea ei *nu exista* ceva atât de consistent. Simți greață în stomac.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Se ridică, și el făcu la fel.

– Treaba e, spuse el, de ce ai zis că nu ai unelte? Adică, am eu niște unelte. Repar diverse chestii. Nu-i mare lucru, dar mă

pricep și îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, știi? PDA-uri, mobile, laptopuri. Orice.

Kylie flutură localizatorul.

– Nici măcar nu știi ce *este* ăsta.

– Nu *trebuie* să știu, ca să-l fac din nou să funcționeze.

Îi întinse dispozitivul, ezitând. În timp ce el îl învârtea între degetele sale, Kylie îl zări pe Turist. Purta o canadiană neagră pufoasă și un fes și se îndrepta spre ea, fără nicio expresie pe față, cu mâna stângă ascunsă în buzunar. Nu era o ființă umană.

Toby remarcă schimbarea de pe fața lui Kylie și îi urmări privirea.

– Îl cunoști pe tipul ăla?

Kylie fugi. Nu se întoarse să vadă dacă Turistul fugea după ea. Trecu prin mulțimea de pe trotuar, cu inima bubuindu-i în piept. Abia după un minut își dădu seama că localizatorul rămăsese la Toby. Asta aproape o făcu să se oprească, dar era prea târziu. N-avea decât să-l păstreze.

Fugi din răsputeri. Bătrânii o aleseseră pe ea pentru această misiune datorită tinereții și vitalității sale (atât de mulți erau slabi și bolnăvicioși), dar după o vreme trebui să se oprească, să-și recapete suflarea. Se uită în jur. Priveliștea apei albastre te orbea. Orașul era uimitor, nebunește de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca în filme. Bătrânii spuneau că este dezgustător. Lui Kylie nu-i păsa ce spuneau ei. Se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte și care plângea sufletele captive.

Kylie se întoarse încet, mai veneau doi Turiști.

Ba nu, trei.

Trei, din trei direcții diferite, unul din ei trecea strada, oprind traficul. Se furișa spre ea fără să se prefacă uman, ieșind în evidență din mulțimea de oameni, ca un gândac dintr-o grămăjoară de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de a face vreo mișcare, o mașină ciudată se opri chiar în fața ei, rotundă, vopsită în galben-lămâie. Șoferul deschise portiera din dreapta sa, era același tip, Toby.

– Urcă!

Se aruncă în mașină, care îi amintea cumva de nava ei, și aceasta porni. Un Turist care trăgea de mânerul portierei se răsuci și căzu. Kylie se aplecă peste scaun. Turistul se ridicase, ceilalți doi stăteau lângă el, fără să îl ajute. După aceea, Toby viră cu o mișcare ce o proiectă în ușă. Urcau o pantă abruptă, și el părea că face prea multe lucruri deodată, ținea ambreiajul, volanul, căutând posturi la radio până găsi ceva zgomotos și neintelegibil, care îl făcu să zâmbească și să dea din cap.

– Ar fi bine să-ți pui centura, spuse el. Crezi sau nu, pentru rahatul ăsta te amendează.

Kylie își puse centura.

– Mulțumesc, spuse ea. Ai apărut din senin.

– Orice se poate întâmpla. Cine erau tipii ăia?

– Turiști.

– Bine. Hei, știi ceva?

– Ce?

Își luă mâna de pe schimbătorul de viteze și scoase din buzunarul interior al hainei localizatorul lui Kylie.

– Pun pariu că pot să-ți repar drăcia asta.

– Ai paria pe sufletul tău?

– De ce nu? rânji el.

Se opri la apartamentul lui să-și ia sculele, și Kylie așteptă în mașină. Pe tabloul de bord era afișată ora, 11:45 A.M. Își potrivi și ea ceasul de la mână.

Doisprezece ore și ceva.

Au intrat într-o cafenea din Belltown. Mai multă muzică de neînțeles bubui în boxele prinse aproape de tavan. Pereții erau decorați cu tablourile unui artist local, reprezentând dungi

violent colorate, chipuri de femei, bărbați și câini înecându-se, guri ce se căscau.

Kylie era cu ochii-n patru după Turiști.

Toby se aplecase asupra localizatorului, își pusese lângă cafea o trusă de bijutier. Scosese capacul dispozitivului și îi examina componentele neobișnuite cu ajutorul unei lupe și al unei lanterne cu lumină de mare intensitate. Se dezbrăcase de haină dând la iveală un hanorac negru, cu mânecile ridicate. Avea antebrațele păroase. Pe încheietura dreaptă se vedea un tatuaj reprezentând niște ghimpi albaștri. Rămase tăcut multă vreme, atent la ce făcea. Kylie mai bău un espresso, de parcă era regina lumii, de parcă nu trebuia decât să *ceară* o cafea atât de bună și automat o primea.

– Ei bine? spuse ea.

– Hm.

– Poftim?

– Hm, *ce-i* chestia asta?

– Ai spus că nu trebuie să știi.

– Nu trebuie să știu, vreau doar să știu. La urma urmei, după spusele tale, îmi pariez sufletul nemuritor că o pot repara, așa că ar fi drăguț să știu ce face.

– Nu aflăm întotdeauna lucruri drăguțe, nu-i așa? zise Kylie. În plus, eu nu cred în suflet. Doar am făcut conversație. Era ceva ce îi spusese mama ei, gândi ea. Bătrânii nu au pomenit nimic de suflet. Ei vorbeau despre animale.

– Ai băut cam repede cafeaua aia. Mai vrei una?

– Mda.

Chicoti și îi dădu câțiva dolari. Kylie se duse la bar și mai luă un espresso; îi bâzâia capul într-un mod foarte plăcut.

– Este un localizator, spuse ea, făcându-i-se milă de el, după ce se întoarse la masă și se așeză.

– Serios? Și ce localizează?

– Miezul Eternității orașului.

– Aha, așa se explică totul. Ce este miezul eternității?

– Este o mașinărie extraterestră care generează un câmp de energie în jurul orașului și îl conservă într-o buclă temporală de șaisprezece ore.

– 'nțeles.

– *Acum* îl poți repara?

– Spune-mi un singur lucru.

Kylie își sorbi al treilea espresso.

– Bine.

– Care e sursa de energie? Nu văd nimic care să semene măcar vag a baterie.

Se apropie de el, practic li se atingeau frunțile. Arătă cu unghia ruptă a degetului său mic.

– Cred că e chestia aia răsucită, spuse ea.

Toby mormăi ceva. Fata nu se retrase. Îl mirosea, îi mirosea pielea. Toby își ridică ochii din măruntaiele localizatorului. Erau albastru-deschis, cu irișii înconjurați de cercuri negre.

– Ești o tipă cam ciudată, spuse el.

– Oarecum.

– Îmi plac ciudatele.

– Acolo de unde vin eu, zise Kylie, aproape toți bărbații sunt impotenți.

– Serios?

Fata încuviință din cap.

– De unde vii, întrebă el, din partea de est?

– Din partea de est a iadului.

– Așa se pare, spuse el.

Se repezi să îl sărute, sângele îi zbârnâia de cofeină și de feromoni ținuți mult timp în frâu. După aceea, se așeză la loc și își șterse buzele cu palma, uitându-se intens la el.

– Mai bine nu făceai asta, zise ea.

– *Eu!*

– Repară localizatorul și gata, bine?

– Ciudată, spuse el, apucând o șurubelniță a cărei lamă nu era mai groasă decât piciorul unui păianjen.

Puțin mai târziu, după ce se întoarse de la toaletă, localizatorul era montat la loc și Toby își bătea capul să înțeleagă cum funcționează touchpadul. Găsise butonul de pornire. Ecranul pătrat cu latura de cinci centimetri răspândea o lumină albastră rece, astrală. I-l luă din mână și activă rețeaua. Un punct luminos începu imediat să clipească.

– Funcționează? întrebă Toby.

– Da. Ezită, apoi spuse: Hai să mergem. Îți zic eu unde.

Asta au făcut.

Lui Kylie îi plăcea mașinuța rotundă, galbenă. Părea luxoasă și practică în același timp. Îl dirijă pe Toby, ghidată de localizator. După patru kilometri și mai multe întoarceri greșite, spuse:

– Stop. Ba nu, mergi, dar nu prea repede.

Mașina trepida în timp ce el acționa ambreiajul, frâna și accelerația. Se rotiră pe lângă vitrina închisă, de la nivelul străzii, a unui magazin cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex-shop, cu geamurile bine spălate și acoperite pe dinăuntru cu hârtie maro.

Doi bărbați în costume ieftine se învârteau prin fața magazinului. Turiști.

Kylie se ghemui în scaunul său.

– Nu te uita la tipii ăia, spuse ea. Mergi mai departe.

– Bine.

Mai târziu, mașina era parcată sub șinele de monorail, iar ei mâncau câte un sendviș. Kylie se minuna în continuare cât de bun era totul, mâncarea, cafeaua, afurisitul de *aer*. Totul, așa cum fusese cândva. Nu-i venea să creadă cât de bine fusese înainte, cât de multe se pierduseră.

– Bun, zise ea, mai mult în sinea ei, așadar ei știu că sunt aici și apără Miezul.

– Ticăloșii, spuse Toby.

– Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai ști ce sunt cu adevărat.

– Seamănă cu niște vânzători de mașini la mâna a doua.

– Sunt Turiști, spuse Kylie.

– Dumnezeule! Alți turiști!

Kylie avea gura plină. Mușcase prea mult. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză, curcan, muștar, piper.

– Deci, de unde sunt turiștii cei răi? întrebă Toby. Din California?

– Din altă realitate dimensională.

– Asta am zis și eu.

Ceasul lui Kylie piui încet. Zece ore.

În interiorul mașinii galbene pluteau multe miresme, și una din ele îi aparținea lui Toby.

– Mai ai și alte tatuaje?

– Unul. Este...

– Nu-mi spune, zise ea.

– Bine.

– Vreau să mi-l arăți. Dar nu aici. Acolo unde stai.

– Vrei să vii în apartamentul meu?

– În apartamentul tău, da.

– Bine, ciudato. Rânji. Și ea la fel.

Mai târziu, ceasul piui din nou. Nu se mai afla pe încheietura ei. Era pe podeaua din lemn tare, încurcat în hainele sale.

Toby, care stătea gol lângă frigider, cu o sticlă de suc de grepfrut în mână, spuse:

– De ce piuie întruna ceasul tău?

– Este numărătoarea inversă, spuse Kylie, privindu-l.

– Până la ce?

– Până la sfârșitul ciclului curent. Sfârșitul buclei.

Toby bău din sticlă. Lui Kylie îi plăcea acum să-l privească, indiferent ce făcea. Termină de băut și înșurubă capacul la loc.

– Bucla, spuse el, dând din cap.

Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, Kylie îi mai văzu o dată celălalt tatuaj: o cruce împrăștiind lumină. Era desenată pe omoplatul stâng.

– Nici măcar nu poți să-ți vezi crucea, zise ea.

Toby se întoarse în pat.

– Nu trebuie să o văd, spuse el. Îmi place doar să știu că e acolo, și că mă apără.

– Ești catolic?

– Nu.

– Mama mea este.

– Îmi place doar ideea de Iisus, spuse el.

– Ești mai ciudat decât mine, răspunse Kylie.

– Nici pe departe.

Îl sărută pe gură, dar când el încercă să o mângâie, îl respinse ușor.

– Du-mă undeva.

– Unde?

– La casa bunicilor mei. De fapt, vru să spună „străbunici", dar nu avea chef să îi explice câte decenii trecuseră în afara buclei Conservării.

– Acum?

– Da.

Era o casă albă, din lemn, pe dealul Queen Anne, așezată confortabil între vecinii săi prosperi, pe o stradă mărginită de stejari. Kylie își lipi nasul de fereastra Broscuței, cum își numea Toby vehiculul.

– Oprește, spuse ea. Asta e.

Trase mașina lângă bordură și opri motorul. Kylie își mută privirea de la poza ștearsă din mâna ei spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul lumii. În poză, străbunicii lui Kylie stăteau pe verandă, îmbrățișați, făcând cu mâna și zâmbind. Acum nu stătea nimeni pe verandă.

– Este reală, spuse Kylie. M-am uitat toată viața la poza asta.

– N-ai mai fost niciodată aici?

Fata scutură din cap. În același timp, ceasul ei piui.

– Cum stăm cu numărătoarea inversă? întrebă Toby.

Kylie își privi ecranul digital.

– Opt ore.

– Deci, ce se întâmplă la miezul nopții?

– O ia de la capăt. Sfârșitul este începutul.

Toby râse. Ea nu.

– Deci urmează duminica, nu? După aceea numeri până luni?

– La sfârșitul buclei *nu* este duminica, spuse ea. Este din nou aceeași zi.

– Două sâmbete. Nu-i rău.

– Nu doar două. Se continuă mereu. 9 noiembrie de o mie, de zece mii, de un milion de ori.

– Bine.

– Poți să mă privești așa, dacă vrei. Nu-mi pasă dacă mă crezi. Știi ceva, Toby?

– Ce?

– Eu chiar am o zi *bună*.

– Așa-i 9 noiembrie pentru tine.

Kylie zâmbi, apoi îl sărută – acel sentiment, gustul său, senzația în întregime.

– Acum vreau să-mi văd bunicii.

Deschise portiera și ieși, dar el rămase în mașină. Fata traversă peluza, presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, îndreptându-se spre intrarea din față a casei, uitându-se pe furiș

înapoi, dorind să știe că el este în continuare acolo, așteptând-o în mașina galbenă. Amantul ei. Iubitul ei.

Vru să bată la ușă, dar ezită. Din casă răzbăteau o muzică înăbușită și râsete. Se uită în jur. Vântul desprinse din copac o frunză portocalie și o făcu să se răsucească. Cerul era senin și rece. Mai târziu avea să se înnoreze și să plouă. Kylie știa totul despre această zi. I se povestise de când era mică. Ultima zi a lumii, conservată perfect spre edificarea Turiștilor extratereștri și a antropologilor. Unii spuneau că tot ce s-a întâmplat fusese un accident, o consecință a rupturii provocate de extratereștri, care au distrus țesătura realității. Ceea ce enerva pe toată lumea, gândi Kylie, era atitudinea indiferentă. Nu a existat nicio armată ocupantă, nicio invazie. Au venit, au distrus totul intenționat sau accidental, apoi i-au ignorat pe supraviețuitori. Conservarea era singurul lucru care îi interesa, în legătură cu vechii stăpâni ai Pământului.

În momentul acela, lui Kylie nu-i păsa de toate astea. I se povestise despre acea zi, dar nu înțelesese niciodată ce însemnase ea, bucuria absolut senzorială a acesteia, incredibila sa frumusețe și subtilitate. Un val de încântare pură îi cutremură ființa, și pentru o clipă simți o fericire nemărginită.

Bătu la ușă.

– Da? Răspunse o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochii verzi plini de viață și fața brăzdată de multe riduri. Ca și casa, era o poză însuflețită. (Bunica lui Kylie arătându-i pozele, decolorate și boțite de atâtea atingeri.)

– Bună ziua, spuse Kylie.

– Te pot ajuta? spuse poza însuflețită.

– Nu. Adică, voiam să vă întreb ceva.

Expresia de așteptare de pe fața ei era atât de familiară.

– Voiam doar să știu, spuse Kylie, dacă aveți o zi bună, cu adevărat bună?

Întoarse ușor capul, țuguind nesigură buzele, gata că creadă că era o întrebare inofensivă, adresată de o persoană inofensivă.

– E un fel de sondaj, spuse Kylie. Pentru școală.

Un bărbat cam la șaizeci de ani, purtând ochelari și un pulover larg, din lână, apăru în ușă.

– Despre ce e vorba? interveni el.

– Un sondaj despre fericire, spuse străbunica lui Kylie, râzând.

– Sondaj despre fericire, zici? Puse cu nonșalanță un braț în jurul nevestei sale și o trase prietenește lângă el.

– Da, spuse Kylie. Pentru școală.

– Păi, sunt în al nouălea cer, spuse străbunicul lui Kylie.

– Și eu sunt în al nouălea cer, spuse străbunica lui Kylie. De fericire.

– Mulțumesc, spuse Kylie.

– Cu multă plăcere. Doamne, dar îmi pari cunoscută.

– Și dumneavoastră. La revedere.

Întoarsă în mașină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Existase cândva în viața ei un băiat de la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea să o atingă pe Kylie și să stea cu ea, și nu îl deranja să se uite la filmele ei, cele care îi întristau și înfuriau pe Bătrâni, dar din care ea aduna obsedată imagini în mintea sa. Mâna băiatului era întotdeauna rece și osoasă. Nu din vina lui. Cel mai bine s-au simțit într-o noapte petrecută într-una din ruine, lângă un șemineu aprins și suficientă mobilă să ardă mai multe ore. Aveau o carte cu poezii și își citeau pe rând unul altuia. Majoritatea poeziilor nu aveau niciun sens pentru Kylie, dar îi plăcea cum sunau cuvintele, modul cum erau combinate acestea. Afară, furtunile veșnice bubuiau și trosneau, făcând să pâlpâie scântei violet în încăperea liniștită, unde ardea focul.

În mașina galbenă, mâna lui Toby era caldă. Prietenoasă și apropiată.

– Deci, ce mai fac? spuse el.

– Sunt fericiți.
– Minunat. Ce urmează?
– Dacă ai ști că asta e ultima zi din viața ta, îl întrebă Kylie, ce-ai face?
– Aș găsi o ciudată și aș face dragoste cu ea.
Îl sărută.
– Altceva?
– Păi...
– Fără să pleci din oraș. Nu poți să pleci din oraș.
– De ce nu?
– Pentru că ai rămâne prins în Câmpul de Conservare până la restartarea buclei. Pare că oamenii ies de acolo, dar de fapt nu e așa.
O privi atent, încercând să prindă gluma, apoi rânji.
– Nu am vrea să ni se întâmple tocmai nouă așa ceva.
– Nu.
– *Tu* ce ai face în ultima ta zi? întrebă el.
– Aș găsi un ciudat care se pricepe să repare diverse chestii și l-aș pune să mă repare.
– Tu n-ai nevoie să fii reparată. Nu ești spartă.
– Ba sunt.
– Serios?
– Hai să ne mai plimbăm puțin. După aceea, hai să luăm o masă copioasă, cea mai bună mâncare la care te poți gândi.
– Se poate rezolva.
– După aceea, putem să ne întoarcem în apartamentul tău.
– Cum stăm cu numărătoarea inversă?
– S-o ia dracu'. Kylie apăsă butonul de cronometrare de la ceas. Iată, spuse ea. Nu mai e nicio numărătoare.
– Îți place pizza? întrebă Toby.
– Nu știu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi în patul lui Toby. Nu era obișnuită cu atâția stimuli, cu atâta mâncare și băutură, cu atâtea atingeri.

Se trezi brusc dintr-un vis care dispăru instantaneu din mintea ei. Se auzea zgomotul ploii, dar nu era ploaia teribilă, otrăvitoare, din lumea ei. Lumina venită din stradă prin fereastră arunca o umbră fluidă dincolo de piciorul patului. Îi amintea de fântâna luminoasă de pe malul apei. Camera era plăcută, liniștită și sigură. Pe măsuța de lângă pat era un ceas, dar nu se uită la el. Se putea sfârși chiar acum.

Se ridică. Toby stătea la biroul său, sub un poster de film înrămat, aplecat peste ceva inundat de o lumină foarte puternică și precisă. Purta jeanși, fără cămașă sau ciorapi.

– Bună, spuse ea.

Toby se întoarse brusc, apoi zâmbi.

– Hei, Kylie. Ai dormit bine?

– Mi-e sete.

Se ridică și îi aduse din frigider o sticlă de apă pe jumătate goală. În timpul acesta, Kylie își zări localizatorul desfăcut în bucăți pe birou.

– Nu ne mai trebuie ăla, spuse ea, arătând cu mâna.

– Eram doar curios. Pot să-l fac la loc, nicio problemă.

– Nu-mi pasă. Se întinse pe perne și închise ochii.

– Kylie?

– Mmm? Ținea ochii închiși.

– Cine ești? Pe bune.

– Sunt ciudata ta.

– În afară de asta.

Deschise ochii.

– Nu strica totul. Te rog.

– Ce să nu stric?

– Asta. Noi doi. Momentul. E tot ce contează.

Ploaia ticăia în fereastră. Avea să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apă pe care oricine o putea aduna într-o ceașcă și să o bea, dacă dorea – apă venită din cer.

Toby își scoase pantalonii și se strecură sub cearșaf lângă ea: căldura corpului său acționa ca un câmp magnetic care o atrăgea spre el. Își lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea regulat.

– Totul este perfect, spuse ea.

– Mda. Nu părea prea sigur.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse el. Doar că... totul se petrece foarte repede. Nu crezi că ar trebui să știm mai multe unul despre celălalt?

– De ce? Momentul de față este singurul care contează.

– Mda, dar mă refer la ce faci. Unde locuiești? Chestii simple. Și importante, de exemplu, crezi în Dumnezeu, sau pe cine ai vota președinte?

– Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau să o simt curgându-mi pe față, fără să-mi fie rău sau teamă.

– Cum adică?

– Strici totul. Te rog, hai să facem fericită fiecare secundă. Să facem din ziua asta o zi pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.

– Nu vreau să retrăiesc *nicio* zi de o mie de ori.

– Hai să mergem.

– Ce-i graba asta?

Se ridică din pat și începu să se îmbrace, cu spatele la el.

– Nu fi supărată, spuse el.

– Nu sunt.

– Ba ești.

Se întoarse spre el, încheindu-și cămașa.

– Nu-mi spune tu cum sunt.

– Scuze.

– Practic, ești un somnambul în cea mai importantă zi din viața ta.

– Nu sunt somnambul.

– Nici măcar nu vrei să te îndrăgostești de mine?

Toby râse nesigur.

– Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Ba știi. Kylie.

– Mă refer la numele de familie.

– Nu contează.

– Pentru mine, contează, spuse Toby. Tu contezi, pentru mine.

După ce-și încheie cămașa, se așeză pe marginea patului să-și pună pantofii.

– Ba nu, zise ea. Îți pasă de mine doar dacă poți afla totul despre trecutul meu și viitorul nostru. Nu poți trăi o singură zi bine și fericit.

– Acum vorbești ca Hemingway.

– Nu știu ce înseamnă asta și nu-mi pasă. Își trase hanoracul pe ea.

– Unde te duci?

– Să mă plimb. *Ți-am spus* că asta vreau.

– Mda, cred că am fost prea incult ca să pricep.

Kylie ieși trântind ușa.

Se opri în lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat, confuză, ridicându-și fața să fie unsă de ploaie. Oare o privea de la fereastra apartamentului, cu inima bubuind în piept? Așteptă și iar așteptă. Aceasta era partea în care el trebuia să alerge spre ea, să o îmbrățișeze și să o sărute și să îi spună că o iubește mult, mult de tot.

El nu veni.

Kylie se holbă la clădirea din cărămidă cu ferestre luminate și întunecate, fără să știe care din ele este a lui.

El nu veni, și asta strică totul.

Un autobuz hurui între ea și clădire, era plin de chipuri palide, indiferente.

Kylie merse prin ploaie. Nu era otravă, dar era rece și, după un timp, neplăcută. Își ridică gluga și merse cu capul în pământ. Trotuarul umed era o paletă cu nuanțe luminescente. Atinse cu degetele explozibilul din buzunar. Putea găsi clădirea cu ferestrele acoperite. Chiar dacă Turiștii încercau să o oprească, tot putea să intre și să distrugă Miezul Eternității. Asta voia mama ei, asta voiau Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă rămânea în buclă un ciclu întreg, devenea parte permanentă a acesteia. Nu putea suporta asta, nu așa de rănită ca acum. Nu știa cât e ceasul. Nu știa ce *oră* e. Trebuia să ajungă la navă și să iasă.

Un claxon țipă chiar lângă ea. Speriată, își ridică privirea. Un vehicul scund și lat, un băiat aplecat pe fereastra din dreapta, zâmbitor.

– Hei, vrei să faci o plimbare?

– Nu.

– Atunci du-te dracu', târfă. Chicoti, apoi vehiculul se îndepărtă rapid, despicând aerul în așchii zimțate.

Grăbi pasul. Străzile erau tulburătoare. Se rătăcise. Panica îi crescu. De ce nu a putut să vină după ea, să își ceară scuze și să o iubească? Dar nu se întâmpla ca în filme. Era și bine, dar mai mult era rău. Poate că mama ei avusese dreptate. Dar Kylie nu credea în suflete, deci nu era mai bine să aibă o singură zi la nesfârșit, decât deloc? Nu era?

Du-te dracu', târfă.

Se întoarse și alergă înapoi în direcția din care venise. La început, nu crezu că va găsi clădirea, dar iat-o! Și Toby ieșea din hol, încheindu-și geaca. O văzu, și ea alergă spre el. El nu vorbise serios, și nici ea, iar asta era partea în care se împăcau, apoi tot restul buclei urma să fie bun – ca după o împăcare.

Trebuia să amesteci binele cu răul. Răul făcea binele și mai bun. Alergă spre el și îl îmbrățișă, haina udă din piele mirosea atât de puternic.

– Veneai după mine, zise ea.

El nu spuse nimic.

– Veneai, repetă ea.

– Mda.

Ceva îi strânse inima.

– Este cea mai bună zi, spuse ea.

– I-aș da un 7,5.

– Nu știi nimic, zise ea. Ți-ai găsit ciudata, ai avut o aventură și ai salvat lumea.

– Dacă-i așa, atunci îi dau 9. Haide. Îți cumpăr o băutură caldă și poți să-mi povestești despre turiștii din a cincea dimensiune.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Toby se uită la ceas.

– Unsprezece fără cinci.

– Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Putem merge undeva să admirăm o priveliște frumoasă și să stăm în Broscuță?

– Desigur.

Orașul rămase în urma lor. Apa golfului Elliot era neagră. Ploaia șoptea în jurul mașinii, și radiatorul ticăia ca un ceas leneș. Era incomod să stea pe scaune diferite, dar se ghemuiră unul în celălalt, și Kylie își lăsă capul pe pieptul lui. Toby dădu drumul la radio – nu era muzica lui zgomotoasă, ci un post de jazz, ca o completare adusă ploii. Au stat de vorbă, pe îndelete. Kylie își inventă o viață și i-o povesti, împrumutând din poveștile pe care i le spuseseră mama și bunica ei. El o numi ciudată, ca mod de a-și manifesta afecțiunea, și vorbi despre ce urmau să facă mâine. Ea acceptă darul viitor pe care i-l dădea, trăind totuși în acest moment, acum, această dulce inhalare a prezentului, acest sfârșit fericit, fericit. După

aceea, luminile din Seattle deveniră șterse. Kylie închise ochii, puse mâna pe sfera de explozibil și mintea ei adormi rapid într-un vârtej întunecat.

Kylie pătrunse înăuntru, și schimbarea bruscă de lumină o orbi.